

водъ на думата „духъ“. На български тази дума има четири букви. Ако вземемъ буквата **д**, тя образува три жгла и отдолу буквата **п**; тритъ жгла показватъ триединството на Бога, тритъ сили, които се проявяватъ. Буквата **у** — двата пръста, показалецътъ и срѣдниятъ турени нагорѣ, показватъ, че човѣшката ржка нѣщо работи. Буквата **х**, кръстътъ — това е проявлението на онази сила, която дѣйствува въ четири направления: едната линия, която отива нагорѣ, и другата, която я прѣсича, показватъ човѣшкото проявление, т. е. двѣтѣ сили, които не сж съгласни, които се кръстосватъ. Като посочимъ единъ прѣстъ нагорѣ, това показва, че посочваме къмъ Бога, а когато човѣкъ дойде въ разрѣзъ, това е другата линия на кръста, значи, духътъ слиза и опрѣдѣля туй противорѣчие между Бога и Неговитъ дѣца. Буквата **ъ** означава равновѣсието на човѣшкия умъ, който иска да даде на хората да разбиратъ основнитѣ закони. Това тълкувание азъ вадя отъ самитѣ букви на думата. Сега, другото тълкувание на духа е: проявлението на неговата сжщина. Вземете, напр., свѣтлината, която слиза отгорѣ — това е Духътъ. Слънцето не знаемъ какво е; ученитѣ казватъ, че то се намирало на 92 милиона километра далечъ отъ земята; може да е толкова — не знаемъ; па може да има въ това изчисление нѣколко милиона километра разлика. Ако речемъ да провѣримъ, въпросъ е, да-ли ще го намѣримъ на тази точка, която ни опрѣдѣлятъ ученитѣ. А какво е вжтрѣшното състояние на слънцето — дълбока философия. Едни казватъ, че било жидко, други — твърдо. Може да е вѣрно и едното и другото. Но за свѣтлината, която слиза, ние